

Arrest

nr. 340 023 van 23 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 januari 2025 met referentnummer X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 8 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat C. D'HONDT, loco advocaat P. ROBERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 18 april 2024 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 25 april 2024.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 mei 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 24 oktober 2024.

1.3. Op 9 december 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden op 11 december 2024 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van W. R. Q. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1993 in Bello (departement Antioquia). In 2017 verhuisde u naar San Cristobal in Medellín (departement Antioquia). Voor uw vertrek uit Colombia was u werkzaam als camionchauffeur.

U hebt sinds 10 jaar een relatie met D.(...) T.(...) S.(...) A.(...) (O.V.: (...) en CG nr. (...)) met wie u samenwoonde in Colombia. Jullie hebben samen 2 minderjarige dochters, R.(...) S.(...) R.(...) (° (...) 2021) en M.(...) A.(...) (° (...) 2017), die samen met jullie in België zijn.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan. In 2022 kocht u samen met uw zus V.(...) een huis van uw vader in de wijk Roblemar, in de gemeente San Cristobal in Medellín, u ging er met uw partner en jullie 2 dochters wonen. Aan dat huis was een aanliggende grond die ook in jullie bezit kwam. In datzelfde jaar begonnen jullie met het afzetten van jullie grond met palen. De buurtbewoners zeiden dat jullie dit niet mochten doen omdat de grond een groene ruimte is en dat ze er een kinderpark wilden maken, de palen werden ook weggehaald door hen. De politie kwam naar jullie om mee te delen dat jullie niet beschikten over de juiste documenten om die grond te mogen afzetten. Hierop zijn jullie naar het gemeentehuis van San Cristobal gegaan om die documenten te bemachtigen. In 2023 bevestigde de gemeente dat de grond jullie privébezit is en jullie verkregen de juiste papieren, en er werd bevolen dat de grond zou worden ommuurd. Eind 2023 startten jullie met de bouw van die muur. Tijdens de bouw hebben buurtbewoners enkele blokken omver geduwd. Op 19 februari 2024 ging u om 8 uur 's avonds naar de supermarkt. Daar werd u bedreigd door een man op een brommer met een helm op. U herkende hem en wist dat hij tot de lokale gewapende bende de 'paracos' behoorde. Hij zei dat jullie moesten vertrekken uit het gebied en dat jullie hiervoor 15 dagen kregen, anders zouden ze jullie vermoorden. Uit angst zijn u, uw partner en jullie kinderen diezelfde avond rond 9 à 10 uur vertrokken uit San Cristobal en naar Santa Fe (departement Antioquia) gegaan. Op 20 februari 2024 zijn u en uw partner een klacht gaan indienen bij het Openbaar Ministerie (verder OM). De medewerker deelde jullie mee dat jullie via e-mail op de hoogte zouden worden gehouden, hierover heeft u tot op heden niets ontvangen. Op 30 maart 2024 hebt u ontslag genomen. Erna hebben u en uw partner besloten om met jullie kinderen naar België te komen en hier internationale bescherming aan te vragen, na overleg met uw familie en in het bijzonder uw neef M.(...) die in België woont.

Op 17 april 2024 bent u vertrokken uit Colombia en bent u via Spanje naar België gereisd. U kwam hier aan op 18 april, en diende op 25 april uw verzoek om internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Colombia vreest u voor de veiligheid en het welzijn van uzelf, uw partner en uw 2 dochters.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: de paspoorten van uzelf, uw partner en jullie twee dochters, een klacht en een verzoek om preventieve beschermingsmaatregelen bij de Fiscalia in Colombia, een kopie van het eigendomsdocument van uw huis en de aanpalende grond, een kopie van een document betreffende de ruimtelijke indeling van dat gebied, en zeven foto's van jullie perceel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u en uw partner, T.(...), over aan aantal elementen in het dossier tegenstrijdige verklaringen afleggen. Vooreerst zijn jullie tegenstrijdig over het moment van de aankoop van de grond, ook in uw eigen verklaringen hieromtrent bent u niet consistent. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) op 23 mei 2024 verklaart u dat u 3 jaar geleden, dus in 2021, samen met uw zus V.(...) een huis met een aanpalende grond kocht van jullie vader (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat de aankoop in 2022 plaatsvond (CGVS notities persoonlijk onderhoud (verder NPO), p. 7). Naast het feit dat u zelf verschillende verklaringen aflegt bij de DVZ en bij het CGVS, wijkt de verklaring van uw partner bovendien af van de uwe. Uw partner stelt

namelijk tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u en uw zus het huis van uw vader 4 jaar geleden overkochten, dus in 2020 (NPO partner, p. 5). Verder verklaart u aanvankelijk dat u ongeveer 3 of 4 jaar geleden bent begonnen met het afzetten van uw perceel met palen (NPO, p. 12). U verklaart later echter dat jullie hiermee in 2022 zijn begonnen (NPO, p. 16). Uw partner verklaart daarentegen dat jullie hiermee 4 jaar geleden zijn gestart, dus in 2020 (NPO partner, p. 10). Eveneens volgens uw verklaringen werd die muur opgetrokken eind 2023 (NPO, p. 16). Uw partner verklaart daarentegen dat de bouw van de muur rond jullie perceel 3 en een half of 4 jaar geleden aanving. Gevraagd of dit dan in 2020 à 2021 was, antwoordt uw partner bevestigend (NPO partner, p. 14). Wanneer uw partner gewezen wordt op het feit dat u een volledig verschillende datering hebt gegeven, verklaart ze dat de bouw van de muur wel degelijk startte in 2020 à 2021 (NPO partner, p. 14). Bovendien verklaart u dat er tijdens de bouw van de muur enkele blokken werden omver geduwd door de buurtbewoners (NPO, p. 16). Uw partner stelt echter dat die muur met rust gelaten werd door de buurtbewoners en steeds intact is gebleven (NPO partner, p. 15). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen betreffende het stuk grond dat aan de oorsprong van uw problemen zou liggen komen uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Verder leggen jullie ook tegenstrijdige verklaringen af over de persoon door wie u zou bedreigd zijn aan de supermarkt. U stelt dat u vanaf dat moment wist dat het de paracos waren die wilden dat jullie zouden weggaan van jullie perceel. Gevraagd hoe u dit wist, stelt u dat u uw bedreiger al eens eerder had gezien en dat u hem herkende. Gevraagd hoe hij eruitzag, antwoordt u dat hij groot en donker is en dat u zeker wist dat hij tot de paracos behoorde. Hij was volgens u af en toe de observator die een teken gaf aan zijn mede-bendeleden telkens wanneer er een politiepatrouille langskwam (NPO, p. 21). Uw partner verklaart evenwel iets compleet verschillend, namelijk dat u vlak nadat u bedreigd was geweest, haar hebt verteld dat u uw bedreiger niet kon herkennen omdat hij een helm aanhad (NPO partner, p. 16). Opmerkelijk hier is dat dit ook zo geschreven staat in uw klacht neergelegd bij de fiscalia. Hoewel u daar aangeeft dat de dader tot een buurtgroep behoort kan u niet zeggen over welke groep u het heeft (zie administratief dossier).

U legt eveneens inconsistente verklaringen af met betrekking tot de datering van verschillende elementen van uw asielaansluiting. Met betrekking tot uw bedreiging verklaart u bij de DVZ dat dit gebeurde op 19 maart 2024 (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het CGVS verklaart u echter eerst dat u op 18 mei 2024 bent vertrokken uit Colombia, en dat u op 19 mei bent toegekomen in België (NPO, p. 4). Vervolgens verklaart u dat u op 19 mei 2024 werd bedreigd door een man aan de supermarkt (NPO, p. 12). U verklaart dat u diezelfde dag samen met uw gezin bent vertrokken uit San Cristobal. U zegt dat u klacht hebt neergelegd op 20 mei (NPO, pp. 12-13). Later verdraait u uw eerdere verklaringen echter compleet. U zegt namelijk dat de klacht betrekking heeft op de bedreiging die u hebt ontvangen op 19 februari. U stelt hiervan klacht te hebben neergelegd op 20 februari (NPO, p. 17). U stelt tevens dat u zich bij uw eerdere verklaringen over uw vertrek uit Colombia hebt vergist van maand, u bent niet op 17 mei vertrokken maar op 17 april (NPO, p. 18). Ook betreffende uw laatste werkdag in Colombia voorgaand aan uw vertrek naar België legt u wisselende verklaringen af. U zegt eerst dat dit op 30 april 2024 was (NPO, p. 12). Later verklaart u daarentegen dat 30 maart 2024 uw laatste werkdag in Colombia was (NPO, p. 20). Bovendien blijkt uit het door u neergelegde document van uw klacht bij de Fiscalia dat u op 22 februari klacht hebt neergelegd (zie informatie administratief dossier). Wanneer u wordt geconfronteerd met de inconsistenties in uw verklaringen, stelt u dat u erg geschrokken was van de gebeurtenissen in Colombia en dat u slecht bent met data (NPO, p. 22). Desalniettemin kan deze uitleg uw geloofwaardigheid niet herstellen.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er zich geen problemen meer hebben voorgedaan. Hoewel u op 19 februari bedreigd zou zijn en nog diezelfde dag verhuisd bent naar Santa Fe bent u tot 30 maart blijven werken (NPO, p. 20). Er deden zich geen verder incidenten of bedreigingen meer voor (NPO, p. 14, 21). Uw partner zou wel het gevoel gehad hebben dat ze werd achtervolgd omdat er ook in Santa Fe paracos aanwezig zijn maar werd niet rechtstreeks aangesproken (NPO, p. 12, 20; NPO partner, p. 17). Uw zus die eveneens eigenaar is van het perceel kende evenmin enig probleem, nochtans gaat ze regelmatig kijken naar het gebouw (NPO, p. 14, 22). Men zou verwachten dat mochten de paracos en met uitbreiding de omwoners daadwerkelijk jullie stuk grond willen in het bezit krijgen en jullie weg dat ze verdere actie zouden ondernomen hebben.

De algehele geloofwaardigheid van de door u vooropgestelde vrees wordt verder gerelativeerd door de vaststelling dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u alle naar redelijkheid verwachte nationale beschermingsmogelijkheden in Colombia hebt benut alvorens zich tot de Belgische autoriteiten te wenden voor internationale bescherming. Zo ging u klacht neerleggen op 22 februari en verliet u een kleine twee maanden later Colombia. Echter heeft u de Colombiaanse autoriteiten niet de kans gegeven enige actie te ondernemen. Zo verklaart u klacht te hebben neergelegd omtrent uw bedreiging en stelt u dat deze klacht op heden nog actief is (NPO, p. 13). Uw partner verklaart hierover evenwel dat jullie sinds jullie vertrek uit Colombia niet meer hebben geïnformeerd naar de huidige stand van zaken betreffende die klacht (NPO partner, p. 12). Bovendien leggen jullie ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende de opvolging van uw klacht bij de Fiscalia. U verklaart aanvankelijk dat, nadat jullie klacht hadden neergelegd bij het OM, de medewerker daar u en uw partner meedeelde dat jullie over het verdere verloop van de procedure op de hoogte zouden worden gehouden via e-mail of telefoon maar dat jullie niks meer vernomen hebben (NPO, p. 17). Verder verklaart u echter dat het OM jullie niet heeft verteld hoe jullie informatie zouden kunnen verkrijgen over jullie klacht (NPO, p. 20). Volgens de verklaringen van uw partner heeft het OM jullie niets

verteld over het verdere verloop van de klachtprocedure (NPO partner, pp. 11-12). Er kunnen evenwel ook vragen gesteld worden bij jullie intentie om een klacht te gaan neerleggen. Uw partner verklaarde immers dat jullie voor het neerleggen van de klacht reeds besloten hadden om Colombia te verlaten en naar België te reizen (NPO partner, p. 11, 17).

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De paspoorten van uzelf, uw partner en uw 2 dochters hebben betrekking op jullie identiteit en herkomst die hier op zich niet onmiddellijk betwist worden. Met betrekking tot de klacht bij de Fiscalia d.d. 22 februari 2024, het verzoek om preventieve beschermingsmaatregelen bij de Fiscalia d.d. 22 februari 2024 en de kopieën van het eigendomsdocument van jullie huis en grond en het document betreffende de ruimtelijke indeling ervan dient algemeen te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking genieten, namelijk dat ze een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht kunnen bijzetten. Eenzelfde logica volgend kunnen documenten op zichzelf de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas niet herstellen. Zo kunnen de door u neergelegde documenten betreffende uw aangifte bij de Fiscalia niet beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vermeende gebeurtenissen, ze worden namelijk opgesteld op basis van eigen verklaringen, en eenieder kan eender welke verklaring afleggen. Bovendien slaagt u er niet in geloofwaardige verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die deze documenten betreffen. Eenzelfde redenering dient te worden doorgetrokken met betrekking tot de door u voorgelegde foto's. Hierbij moet worden benadrukt dat aan dergelijke privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend aangezien deze door mogelijke inscenering en manipulaties geen garantie bieden over de authenticiteit van hetgeen ze afbeelden. Bovendien is op de foto's slechts een braakliggend stuk grond en een gebouw in opbouw te zien. Tot slot kan wat betreft het eigendomsdocument van uw grond het volgende worden opgemerkt. Uit deze documenten en uw verklaringen (NPO, p. 15) blijkt dat de eigendom op naam van uw zus staat. Echter kent ze zelf geen problemen (NPO, p. 22). Uit de vormelijke opmaak ervan kan worden afgeleid dat er 3 van de 4 pagina's ontbreken, deze werden door u niet neergelegd. Hiernaar gevraagd stelt u dat uw zus u dit document heeft opgestuurd nadat u Colombia had verlaten, en dat er u werd verteld dat de andere pagina's enkel wetsartikels bevatten (NPO, pp. 15-16), dit betreft echter een louter blote bewering. Samenvattend zijn de door u neergelegde documenten geenszins in staat om uw verklaringen over uw asielrelaas te onderbouwen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus

Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van D. T. S. A. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1996 in Bello (departement Antioquia). In 2017 verhuisde u met uw partner naar San Cristobal in Medellín (departement Antioquia).

U maakte uw Bacculaureaat in 2022 af, erna volgde u een opleiding tot nagelspecialiste. In Colombia was u huisvrouw. U hebt sinds 9 à 10 jaar een relatie met W.(...) R.(...) Q.(...) (O.V.: (...) en CG nr. (...)) met wie u

samenwoonde in Colombia. Jullie hebben samen 2 minderjarige dochters, R.(...) S.(...) R.(...) (° (...) 2021) en M.(...) A.(...) (° (...) 2017), die samen met u in België zijn.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan. 4 jaar geleden, ongeveer in 2020, hebben uw partner en uw schoonzus een huis gekocht van uw schoonvader in de wijk Roblemar, in de gemeente San Cristobal in Medellin (departement Antioquia), u ging er met uw partner en jullie twee dochters wonen. Aan dat huis was een aanliggende grond die ook in jullie bezit kwam. Jullie hebben 4 jaar geleden, kort na de aankoop, de grond afgezet met palen. De buurtbewoners zeiden dat jullie dit niet mochten doen omdat de grond een groene ruimte is en dat ze er een kinderpark wilden maken, de palen werden ook weggehaald door hen. De politie kwam naar jullie om mee te delen dat jullie niet beschikten over de juiste documenten om die grond te mogen afzetten. Hierop zijn jullie naar het gemeentehuis van San Cristobal gegaan om die documenten te bemachtigen. De gemeente bevestigde dat de grond jullie privébezit is en jullie verkregen de juiste papieren, en er werd bevolen dat de grond zou worden ommuurd. Jullie startten ongeveer 3 jaar en half à 4 jaar geleden met de bouw van die muur, dus ongeveer in 2020 of 2021. De buurtbewoners zijn hierover gaan spreken met de lokale gewapende bende de 'paracos'. Op 19 februari 2024 ging uw partner om 8 uur 's avonds naar de supermarkt. Daar werd hij bedreigd door een onbekende man op een brommer met een helm op, hij zei dat jullie 15 dagen de tijd hadden om jullie huis te verlaten en zo niet zouden jullie de gevolgen dragen. Uit angst zijn u, uw partner en jullie kinderen diezelfde avond rond 9 à 10 uur vertrokken uit San Cristobal en naar Santa Fe (departement Antioquia) gegaan. Enkele dagen later zijn u en uw partner een klacht gaan indienen bij het Openbaar Ministerie (verder OM). Na overleg met de familie van uw partner, en in het bijzonder zijn neef M.(...) die in België woont, hebben u en uw partner besloten om met jullie kinderen naar België te komen en hier internationale bescherming aan te vragen.

Op 17 april 2024 bent u vertrokken uit Colombia en bent u via Spanje naar België gereisd. U kwam hier aan op 18 april, en diende op 25 april een verzoek om internationale bescherming in voor uzelf en uw 2 dochters. Bij een terugkeer naar Colombia vreest u dat de paracos u of uw 2 dochters iets zouden aandoen, u vreest voor jullie levens.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: de paspoorten van uzelf, uw partner en jullie twee dochters, een klacht en een verzoek om preventieve beschermingsmaatregelen bij de Fiscalia in Colombia, een kopie van het eigendomsdocument van uw huis en de aanpalende grond, een kopie van een document betreffende de ruimtelijke indeling van dat gebied, en zeven foto's van jullie perceel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen waarop u zich beroept identiek dezelfde zijn als die van uw partner W.(...) R.(...) Q.(...) (O.V. xxx en CG nr. xx). In hoofde van uw partner werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen. Derhalve kan u evenmin een van deze statussen worden toegekend. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

(...)

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte

eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ("massacres"), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is

gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekende partijen gaan daarbij in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/4 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekende partijen gaan, op basis van landeninformatie die in het verzoekschrift wordt aangehaald en geciteerd, in op de veiligheidssituatie in Colombia in het algemeen en het departement Antioquia in het bijzonder. Zij benadrukken daarbij tevens hun profiel van ouders met twee minderjarige dochters.

Verzoekende partijen vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekende partijen voegen aan hun verzoekschrift een uittreksel uit UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023.

3.2.2. Op 30 september 2025 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 8) waarin hij verwijst naar

volgens rapport en er de weblink van vermeldt: de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 10 april 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.3.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekende partijen leggen tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot:

(a) het ogenblik van de aankoop van de grond; verzoeker legt hierover overigens zelf opeenvolgende incoherente verklaringen af;

(b) de periode waarin zij startten met het afzetten van het perceel met palen en het optrekken van de muur;

(c) het feit of enkele buurtbewoners tijdens de bouw van de muur enkele blokken omver hebben geduwd;

(d) de persoon door wie zij zouden zijn bedreigd aan de supermarkt en verzoekers verklaringen niet in overeenstemming zijn met de inhoud van de klacht die zij voorleggen;

(ii) verzoeker legt inconsistente verklaringen af met betrekking tot de datering van verschillende elementen van het asielrelaas, meer bepaald (a) de bedreiging, (b) hun vertrek uit San Cristobal, (c) datum van de klachtindiening, (d) zijn laatste werkdag;

(iii) hoewel verzoeker op 19 februari 2024 werd bedreigd en verzoekende partijen met hun gezin diezelfde dag naar Santa Fe zouden zijn verhuisd, blijkt dat verzoeker nog tot 30 maart is blijven werken; in deze periode zouden verzoekende partijen geen verdere incidenten of problemen hebben gekend. Ook verzoekers zus, eveneens eigenaar van het perceel, kent evenmin enig probleem;

(iv) verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij alle naar redelijkheid verwachtbare nationale beschermingsmogelijkheden in Colombia hebben benut alvorens zich tot de Belgische autoriteiten te wenden voor internationale bescherming en zij bovendien onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen betreffende de opvolging van hun klacht bij de Fiscalia;

(v) de documenten die verzoekende partijen voorleggen, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(vi) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Bij terugkeer naar Colombia vrezen verzoekende partijen dat de paracos (een gewapende groepering) hen of hun twee dochters iets zouden aandoen naar aanleiding van problemen die zouden zijn

ontstaan met buurtbewoners omtrent het perceel dat verzoeker en zijn zus van hun vader kochten en dat zij zijn beginnen afzetten als privé-eigendom.

3.3.4.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. Vooreerst merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat verzoekende partijen tegenstrijdige en incoherente verklaringen afleggen betreffende het stuk grond dat aan de oorsprong van hun problemen zou liggen, wat de geloofwaardigheid van hun asielaansluiting reeds ondermijnt.

Aangaande het precieze moment van de aankoop van het onroerend goed merken verzoekende partijen in hun verzoekschrift op dat de commissaris-generaal geen rekening lijkt te hebben gehouden met het eventuele tijdsverloop tussen het sluiten van de overeenkomst door verzoeker en zijn zus enerzijds en met hun vader anderzijds. Zij merken in dit verband op dat het niet onlogisch is dat er tussen de onderhandse akte en de registratie van de verkoop enige tijd verstreken is. Daarnaast voeren verzoekende partijen aan dat uit de tussenkomenst van de politie blijkt dat er in 2023 nog onduidelijkheid bestond over de eigendom van de desbetreffende grond en dat de gemeente nog documenten moest verstrekken om de eigendomstitel van verzoeker te bevestigen.

De Raad merkt op dat deze argumentatie in het verzoekschrift niet kan overtuigen om de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen. Zo blijkt immers dat verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 mei 2024 verklaart dat hij drie jaar eerder – dus in 2021 – samen met zijn zus een huis met een aanpalende grond kocht van hun vader (administratief dossier verzoeker, vragenlijst DVZ, vraag 3.5.). Dit terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart dat zijn vader het pand en perceel zeker twintig jaar in zijn bezit heeft gehad tot de doorverkoop aan zijn zus en hemzelf. Verzoeker geeft hierbij als volgt aan: *“Ja tot hij het aan mijn zus en ik heeft doorverkocht in 2017. Sorry het was niet 2017 maar wanneer de docs allemaal geregeld waren en de geschriften was het in 2022. Dus hij heeft het ongeveer in 2022 aan u en uw zus verkocht? Ja”* (administratief dossier verzoeker, CGVS, p. 7). Dat er sprake zou zijn van een tijdsverloop tussen de overeenkomst met zijn vader en deze met zijn zus en er zelfs tot in 2023 onduidelijkheid zou zijn blijven bestaan over de eigendomsoverdracht aan verzoeker en zijn zus, kan aldus niet overtuigen aangezien verzoeker zelf verklaart dat alle documenten en geschriften waren geregeld in 2022. Bovendien verschoont dit ook verzoeksters bijkomende afwijkende verklaringen niet. Verzoekster geeft bij het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 24 oktober 2024 immers aan dat de aankoop vier jaar geleden plaatsvond (administratief dossier verzoekster, CGVS, p. 5), wat deze verkoop in 2020 plaatst.

Dat verzoekende partijen dergelijke incoherente verklaringen afleggen over het verkrijgen van het perceel dat de aanleiding vormt voor hun vlucht uit Colombia, ondergraaft wel degelijk de geloofwaardigheid van hun asielaansluiting.

Voorts overweegt de commissaris-generaal pertinent als volgt: *“Verder verklaart u aanvankelijk dat u ongeveer 3 of 4 jaar geleden bent begonnen met het afzetten van uw perceel met palen (NPO, p. 12). U verklaart later echter dat jullie hiermee in 2022 zijn begonnen (NPO, p. 16). Uw partner verklaart daarentegen dat jullie hiermee 4 jaar geleden zijn gestart, dus in 2020 (NPO partner, p. 10). Eveneens volgens uw verklaringen werd die muur opgetrokken eind 2023 (NPO, p. 16). Uw partner verklaart daarentegen dat de bouw van de muur rond jullie perceel 3 en een half of 4 jaar geleden aanving. Gevraagd of dit dan in 2020 à 2021 was, antwoordt uw partner bevestigend (NPO partner, p. 14). Wanneer uw partner gewezen wordt op het feit dat u een volledig verschillende datering hebt gegeven, verklaart ze dat de bouw van de muur wel degelijk startte in 2020 à 2021 (NPO partner, p. 14). Bovendien verklaart u dat er tijdens de bouw van de muur enkele blokken werden omver geduwd door de buurtbewoners (NPO, p. 16). Uw partner stelt echter dat die muur met rust gelaten werd door de buurtbewoners en steeds intact is gebleven (NPO partner, p. 15). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen betreffende het stuk grond dat aan de oorsprong van uw problemen zou liggen komen uw geloofwaardigheid niet ten goede.”*

Verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift aan dat zij vrijwel onmiddellijk zijn begonnen met de afbakening van hun eigendom, dat het volstrekt logisch is dat het initiële paalwerk een rol heeft gespeeld bij de constructie van de stenen muur en het aldus begrijpelijk is dat verzoekster de start van het bouwproces eerder in de tijd situeert. De Raad merkt op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel degelijk, op meerdere ogenblikken, heeft bevestigd dat het de muur was die reeds in 2020-2021 werd opgetrokken. Zo spreekt zij eerst over het plaatsen van de palen en vraagt de protection officer haar vervolgens wanneer zij het bevel kregen van het openbaar ministerie om een muur op te trekken. Verzoekster legt hierop uit: *“Wel ja 4 jaar geleden zijn we gestart met het hele gedoe met dat stuk grond. En maanden later hebben we het bevel gekregen dat we dat gebied moesten afsluiten. En wanneer begon de*

bouw van die muur rond dat perceel? Ongeveer 3 en een half jaar geleden tot 4 jaar” (administratief dossier, CGVS, p. 14) Wanneer haar dan wordt gepeild of dit richting 2020-2021 is, antwoordt verzoekster bevestigend. Verzoekster wordt hierop door de protection officer geconfronteerd met de verklaringen van verzoeker die de bouw van deze muur tegen eind 2023 plaatst. Hierop geeft zij aan dat het hele proces ongeveer vier jaar geleden startte, ze zijn begonnen met de palen en vervolgens de muur. De muur kwam er toen de documenten waren geregeld, er een bevel kwam om die muur te bouwen en om aan te tonen dat iedereen verkeerd was. Verzoekster verklaart hierbij, en dit tot tweemaal toe, opnieuw uitdrukkelijk dat dit bevel en de bouw van de muur in 2020-2021 gebeurde (ibid., p. 14-15).

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opmerken dat zij desgevallend bijkomende toelichting zullen geven bij de vermeende verwarring wanneer zij een kopie van de notities van de persoonlijke onderhouden hebben ontvangen, stelt de Raad op basis van de stukken in de administratieve dossiers vast dat de advocaat van verzoekende partijen op de dag van de persoonlijke onderhouden een kopie van de notities van deze onderhouden heeft aangevraagd en dat de commissaris-generaal de gevraagde kopieën heeft verstuurd naar verzoekende partijen op 25 oktober 2024 (administratief dossier verzoeker, stuk 4, 'Bijkomende informatie' en (administratief dossier verzoekster, stuk 4, 'Bijkomende informatie'). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen opmerkingen overmaakten aan het CGVS met betrekking tot deze kopieën. Bijgevolg worden zij overeenkomstig artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities en kunnen zij heden bezwaarlijk impliceren dat zij nog bijkomende toelichtingen willen geven wanneer zij eenmaal de voormelde kopieën zouden ontvangen. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekende partijen ook in de procedure voor de Raad geen verdere opmerkingen op hun verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, hebben geformuleerd.

Verzoekende partijen vervolgen in voorliggend verzoekschrift nog dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden doordat zij geen rekening houden met de caveats die UNHCR formuleert bij het gebruiken van tegenstrijdigheden tussen enerzijds verklaringen bij het registratie-interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS anderzijds. De Raad stipt aan dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen. Overigens dient erop gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in deze motieven opgesomde overwegingen dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen omwille van een perceel dat verzoeker en zijn zus zouden hebben verkregen van hun vader.

3.3.4.4. Vervolgens wordt in de bestreden beslissingen pertinent gemotiveerd als volgt:

“Verder leggen jullie ook tegenstrijdige verklaringen af over de persoon door wie u zou bedreigd zijn aan de supermarkt. U stelt dat u vanaf dat moment wist dat het de paracos waren die wilden dat jullie zouden weggaan van jullie perceel. Gevraagd hoe u dit wist, stelt u dat u uw bedreiger al eens eerder had gezien en dat u hem herkende. Gevraagd hoe hij eruitzag, antwoordt u dat hij groot en donker is en dat u zeker wist dat hij tot de paracos behoorde. Hij was volgens u af en toe de observator die een teken gaf aan zijn mede-bendeleden telkens wanneer er een politiepatrouille langskwam (NPO, p. 21). Uw partner verklaart evenwel iets compleet verschillend, namelijk dat u vlak nadat u bedreigd was geweest, haar hebt verteld dat u uw bedreiger niet kon herkennen omdat hij een helm aanhad (NPO partner, p. 16). Opmerkelijk hier is dat dit ook zo geschreven staat in uw klacht neergelegd bij de fiscalia. Hoewel u daar aangeeft dat de dader tot een buurtgroep behoort kan u niet zeggen over welke groep u het heeft (zie administratief dossier).”

Verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift aan dat er geen tegenstrijdigheid bestaat in hun verklaringen over de persoon die de bedreigingen heeft geuit. Zij benadrukken dat verzoeker zijn belager heeft omschreven als 'groot' en 'donker', zodat het mogelijk is dat hij zijn belager heeft herkend op basis van diens gestalte, verschijning, klededrucht en motor en het dus niet noodzakelijk was dat hij de belager zou hebben gezien zonder motorhelm of op de hoogte zou moeten zijn van de identiteit van zijn belager. Verzoekende partijen vervolgen dat het gegeven dat verzoeker aan de fiscalia niet kon vertellen tot welke bende hij behoorde evenmin tegenstrijdig is met zijn asielrelaas aangezien "Paraco" een generieke naam is om te refereren aan leden van paramilitaire groeperingen in Colombia en het goed mogelijk is dat verzoeker zijn belager eerder zag opereren als observator zonder dat hij daaruit kon afleiden tot welke groepering deze persoon behoorde.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met deze argumentatie in het verzoekschrift in wezen niet verder komen dan het louter minimaliseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dit is evenwel geen dienstig verweer en verzoekende partijen slagen er dan ook niet in om de voormelde in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden te vergoelijken of te herstellen.

3.3.4.5. Verzoekende partijen hekelen vervolgens dat de commissaris-generaal hen wisselende verklaringen verwijt over de exacte tijdstippen waarop ze de bedreigingen hebben ontvangen, waarop ze een klacht hebben neergelegd en waarop ze Colombia hebben verlaten. Zij menen dat dit afbreuk doet aan de samenwerkingsplicht en onderstrepen dat zij een bewijs voorleggen van hun klacht bij de fiscalia, waarop de datum staat vermeld.

De Raad benadrukt opnieuw dat van verzoekende partijen mag worden verwacht dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige, coherente, gedetailleerde en nauwkeurige verklaringen afleggen in iedere fase van het onderzoek over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren tot hun vertrek uit hun land van herkomst. Dit blijkt evenwel niet het geval zoals volgt uit de bestreden beslissingen en hun verklaringen zoals afgelegd tijdens de administratieve procedure.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over de datering van de bedreiging, waarbij hij deze nu eens op 19 maart 2024 (administratief dossier verzoeker, Verklaring DVZ, vraag 3.5.), dan weer op 19 mei 2024 (administratief dossier verzoeker, CGVS, p. 12) en dan weer op 19 februari 2024 (*ibid.*, p. 17) situeert. Ook over de datum van de neerlegging van de klacht bij de Fiscalia lopen verzoekers verklaringen uiteen. Zo plaatst hij dit enerzijds op 20 mei (2024) (*ibid.*, p. 12-13) en anderzijds op 20 februari (*ibid.*, p. 17). Uit de inhoud van de klacht die verzoekende partijen voorleggen (administratief dossier verzoeker en verzoekster, map 'Documenten') -die dus wel degelijk terdege in rekening wordt gebracht in tegenstelling tot wat zij in hun verzoekschrift lijken te betogen- blijkt evenwel dat de klacht werd neergelegd op 22 februari 2024. Daarnaast geeft verzoeker wisselende verklaringen omtrent zijn laatste werkdag in Colombia (administratief dossier verzoeker, CGVS, p. 12 versus p. 20). De commissaris-generaal kon op basis van deze vaststellingen wel degelijk op gegronde wijze overwegen dat deze elementen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen uiteengezette vluchtrelaas.

3.3.4.6. De vaststelling dat er zich geen verdere problemen meer hebben voorgedaan na hun verhuis naar Santa Fe op 19 februari 2024 (administratief dossier verzoeker, CGVS, p. 14 en 21) relativeert voorts de geloofwaardigheid, minstens de ernst en actualiteit van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoekende partijen werpen in hun verzoekschrift op dat verzoeker zijn werk probleemloos kon verderzetten tot 30 maart 2024 omdat hij als vrachtwagenchauffeur vaak op de baan was en zich dus voortdurend aan het verplaatsen was. Zij merken ook nog op dat het noodzakelijk was dat verzoeker bleef werken om hun gezin van een inkomen te voorzien.

De Raad merkt op dat dergelijke uitleg geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partijen, waaronder verzoekster en hun twee minderjarige dochters, van 19 februari tot 30 maart 2024 zonder enige problemen in Santa Fe konden verblijven. Bovendien merkt de commissaris-generaal pertinent op dat verzoekers zus - die eveneens eigenaar is van het perceel - evenmin enig probleem kende, terwijl zij nochtans nog regelmatig naar het gebouw gaat kijken (administratief dossier verzoeker, CGVS, p. 14 en 22). Dat zij geen problemen zou kennen omdat zij enkel naar het gebouw "*kijkt*" en het niet betreft zoals verzoekers eerder hebben gedaan, kan niet overtuigen. Daarbij komt dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat de bovenste verdiepingen van het gebouw bewoond worden door huurders van verzoekers zus en dat geen melding wordt gemaakt van problemen voor de huidige bewoners (administratief dossier verzoekster, CGVS, p. 17-18). Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat de paracos (leden van een gewapende groepering), en met uitbreiding de omwoners, hun dreigementen ernstig nemen en te gepasten tijde ten uitvoer trachten te leggen, quod non.

3.3.4.7. Nog daargelaten de voormelde vastgestelde ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met betrekking tot het vermeende perceel, kan erop worden gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheid tot het verkrijgen van bescherming bij de nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput.

De Raad merkt in dit verband op dat uit de beschikbare landeninformatie (administratieve dossiers, map 'Landeninformatie', COI Focus, "*Colombia. Beschermingsmogelijkheden*" van 14 mei 2024 en de in het verzoekschrift geciteerde rapporten (p. 8-10)) blijkt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de

Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt, volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen aanvoeren in het verzoekschrift, worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden.

Het is bijgevolg aan verzoekende partijen om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden wenden om bescherming te vragen. Dit is evenwel niet het geval zoals blijkt uit de pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissingen, waar dienaangaande staat te lezen als volgt:

“De algehele geloofwaardigheid van de door u vooropgestelde vrees wordt verder gerelativeerd door de vaststelling dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u alle naar redelijkheid verwachtbare nationale beschermingsmogelijkheden in Colombia hebt benut alvorens zich tot de Belgische autoriteiten te wenden voor internationale bescherming. Zo ging u klacht neerleggen op 22 februari en verliet u een kleine twee maanden later Colombia. Echter heeft u de Colombiaanse autoriteiten niet de kans gegeven enige actie te ondernemen. Zo verklaart u klacht te hebben neergelegd omtrent uw bedreiging en stelt u dat deze klacht op heden nog actief is (NPO, p. 13). Uw partner verklaart hierover evenwel dat jullie sinds jullie vertrek uit Colombia niet meer hebben geïnformeerd naar de huidige stand van zaken betreffende die klacht (NPO partner, p. 12). Bovendien leggen jullie ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende de opvolging van uw klacht bij de Fiscalía. U verklaart aanvankelijk dat, nadat jullie klacht hadden neergelegd bij het OM, de medewerker daar u en uw partner meedeelde dat jullie over het verdere verloop van de procedure op de hoogte zouden worden gehouden via e-mail of telefoon maar dat jullie niks meer vernomen hebben (NPO, p. 17). Verder verklaart u echter dat het OM jullie niet heeft verteld hoe jullie informatie zouden kunnen verkrijgen over jullie klacht (NPO, p. 20). Volgens de verklaringen van uw partner heeft het OM jullie niets verteld over het verdere verloop van de klachtprocedure (NPO partner, pp. 11-12). Er kunnen evenwel ook vragen gesteld worden bij jullie intentie om een klacht te gaan neerleggen. Uw partner verklaarde immers dat jullie voor het neerleggen van de klacht reeds besloten hadden om Colombia te verlaten en naar België te reizen (NPO partner, p. 11, 17).”

Het verweer in voorliggend verzoekschrift dat het verzoekende partijen zeker vergeven kan worden dat zij het resultaat van hun klacht niet hebben afgewacht maar ervoor gekozen hebben om zichzelf en hun minderjarige dochters in veiligheid te brengen, kan gelet op het voorgaande dan ook niet overtuigen. Bovendien brengt dit geen enkel concreet element bij om de vaststelling te weerleggen dat er vragen rijzen bij hun intentie om een kracht neer te leggen nu uit hun verklaringen al blijkt dat zij voor het neerleggen van deze klacht reeds hadden besloten om naar België te rijden.

Verzoekende partijen tonen, gelet op het voorgaande, niet aan dat zij geen bescherming en/of hulp zouden hebben (kunnen) verkrijgen van de in Colombia aanwezige beschermingsmogelijkheden.

3.3.4.8. Verzoekende partijen vervolgen in hun verzoekschrift dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met hun profiel. Zij wijzen erop dat zij bij een terugkeer naar Colombia tevens vrezden voor de veiligheid van hun dochters. Verzoekende partijen merken in dit verband op dat meisjes volgens de informatie van UNHCR en EUAA een verhoogde kwetsbaarheid kennen, waarbij zij het risico lopen om seksueel misbruikt te worden door gewapende groeperingen.

De Raad merkt op dat uit de informatie waaraan verzoekende partijen refereren in hun verzoekschrift niet blijkt dat er in Colombia sprake is van groepsvervolging waarbij alle meisjes het slachtoffer worden van (seksueel) geweld en discriminatie. De Raad benadrukt dat een loutere verwijzing naar algemene informatie niet kan volstaan om aan te tonen dat de minderjarige kinderen van verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden

aangetoond, waartoe verzoekende partijen in gebreke blijven. Ten overvloede wordt vermeld dat verzoekende partijen van zulke specifieke vrees pas voor het eerst melding maken in huidig verzoekschrift.

3.3.4.9. Verzoekende partijen voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.11. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen, in tegenstelling tot wat zij in hun verzoekschriften betogen, niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geïdendeerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als

Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering voorsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARCstrijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er

moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

UNHCR bevestigt in zijn richtlijnen het belang van de regio van herkomst in deze: *“Additionally, as Colombia continues to be affected by a non-international armed conflict, and considering the information presented in these International Protection Considerations, applicants originating from, or previously residing in, conflict-affected areas may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of subsidiary protection under Article 15(c) of the EU Qualification Criteria on the grounds of a serious and individual threat to their life or person by reason of indiscriminate violence.”*

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in Medellin, gelegen in het departement Antioquia, worden beoordeeld, waar verzoekende partijen van 2017 tot aan hun vertrek uit het land van herkomst hebben verbleven (administratief dossier verzoeker, verklaring DVZ, vraag 10 en CGVS, p. 4-5; administratief dossier verzoekster, verklaring DVZ, vraag 10 en CGVS, p. 3-5).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is. Verder blijkt de beschikbare landeninformatie dat in (groot)steden zoals Medellin geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de stad Medellin, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Verzoekende partijen brengen in en met hun verzoekschrift (stuk 5) geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de analyse, zoals weergegeven in de aanvullende nota van de commissaris-generaal, is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen in het verzoekschrift en dewelke aan het verzoekschrift wordt gevoegd, ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse van de commissaris-generaal in de aanvullende nota steunt.

3.3.6. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen bij het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.10. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld

in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET